

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/661/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712202672
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712202672.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843 proti odporcovi: H. T., nar. XX. X.X. XXXX, bytom P. - F., ul. S. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: OZ právna pomoc spotrebiteľom so sídlom Košice-Sídlisko Ťahanovce, ul. Sofijská č. 13, IČO: 42 247 268, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom O., ul. W. X, o zaplatenie sumy 1.742,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/ 167/2012-232 zo dňa 03. júla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

O trovách odvolacieho konania **r o z h o d n e** súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 9C/167/2012-232 zo dňa 03. 07. 2014 návrh navrhovateľa na začatie konania v celom rozsahu zamietol (výrok I.). O trovách konania vyslovil, že rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

Súd konštatoval, že odporca ako dlžník dňa 28. 02. 2003 uzavrel s právnym predchodcom navrhovateľa (Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653) ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 0351605810. Na základe zmluvy právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi spotrebiteľský úver vo výške 50.000 Sk (1.659,70 eur) s úrokovou sadzbou vo výške 11,3 % ročne, s úrokmi splatnými v posledný deň v mesiaci, úrokom z omeškania vo výške dvojnásobku úrokovej sadzby, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úveru, splatným pri podpise zmluvy, s poplatkom za správu úveru vo výške 100 Sk (3,32 eur) mesačne, so splátkami úveru vo výške 1.160 Sk (38,50 eur) mesačne splatnými k 10. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 10. 04. 2003 a poslednej splátky dňa 10. 02. 2008. Odporca si svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere riadne a včas neplnil. Právny predchodca navrhovateľa ako postupca dňa 04. 11. 2009 uzavrel s navrhovateľom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa proti odporcovi vyplývajúcej z uzavretej zmluvy o úvere. V zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok a návrhu na začatie konania postúpenú pohľadávku predstavovala suma v celkovej výške 1.822,38 eur, ktorá pozostávala z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.213,90 eur, z riadneho úroku vo výške 242,25 eur a z úroku z omeškania vo výške 366,23 eur. Odporca dňa 10. 01. 2011 uzavrel s navrhovateľom Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku č. 1563322 (ďalej len „Dohoda“), na základe ktorej odporca uznal záväzok vyplývajúci z uzavretej zmluvy o úvere, ktorý pozostával z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.213,90 eur a z

príslušenstva vo výške 150 eur a zároveň sa zaviazal splatiť tento dlh v mesačných splátkach, splatných k 5. dňu v mesiaci vo výške 40 eur so splatnosťou prvej splátky dňa 05. 02. 2011. Odporca dňa 28. 02. 2011 a dňa 16. 05. 2011 navrhovateľovi čiastočne splnil svoj dlh, a to zaplatením sumy v celkovej výške 80 eur.

Okresný súd rozsudkom v prvom poradí (č. k. 9C/167/2012-156 zo dňa 18. 04. 2013) návrhu navrhovateľa na začatie konania po jeho čiastočnom späťvzatlí v plnom rozsahu vyhovel. Námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom na strane odporcu pokladal za vznesenú neoprávnenou osobou. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/334/2013-192 zo dňa 29. 11. 2013 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie odôvodnil tým, že vyjadrenie odporcu na pojednávaní konanom dňa 06. 02. 2013 je potrebné považovať za vznesenie námietky premlčania. Námietku premlčania navyše odporca vzniesol aj v odvolaní proti vydanému rozsudku.

Vzhľadom na povinnosť súdu upravenú v ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), účinného od 01. 05. 2014 v ďalšom konaní skúmal, či nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy nie je premlčaný, a to bez ohľadu na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu alebo vedľajšieho účastníka na jeho strane.

Z návrhu na začatie konania a z jeho príloh mal súd za preukázané, že zo strany navrhovateľa ani jeho právneho predchodcu nedošlo k predčasnemu zosplateniu poskytnutého úveru, a to napriek tomu, že podľa názoru vedľajšieho účastníka na strane odporcu k nemu došlo. Vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom „vyjadrení k predloženej dohode o uznaní záväzku“ doručenom súdu dňa 30. 01. 2013 a v „doplnení podania“ doručenom súdu dňa 25. 04. 2014 tvrdil, že podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok bol odporca ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní so zaplatením žalovanej sumy 1394 dní, teda že právny predchodca navrhovateľa poskytnutý úver zosplatnil. Navrhovateľ vo svojom návrhu na začatie konania tiež tvrdil, že odporca si svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere neplnil riadne a včas, preto jeho právny predchodca odstúpil od tejto zmluvy. Navrhovateľ vo svojom „vyjadrení k odporu“ doručenom súdu dňa 10. 06. 2014 tvrdil, že k zosplateniu poskytnutého úveru ani k odstúpeniu od uzavretej zmluvy o úvere nedošlo. V jeho návrhu na začatie konania došlo k chybe v písaní, keď uviedol, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k odstúpeniu od uzavretej zmluvy o úvere. Údaj o počte dní v omeškaní v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok predstavuje počet dní omeškania so zaplatením poslednej splátky úveru nie celého dlhu. Súd mal aj vzhľadom na obdobné konania vedené súdom, v ktorých navrhovateľ ku svojmu návrhu na začatie konania prikladá obdobnú prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok za preukázané, že celá dlžná suma vyplývajúca z uzavretej zmluvy o úvere sa stala splatnou až dňa 10. 02. 2008, teda v deň splatnosti poslednej splátky podľa tejto zmluvy, teda že k zosplateniu poskytnutého úveru nedošlo. Upozornil však na to, že v tento deň sa stala splatnou len posledná splátka poskytnutého úveru, zvyšná dlžná suma sa stala splatnou skôr (predovšetkým v deň splatnosti tej-ktorej splátky úveru). Tvrdenie navrhovateľa v jeho návrhu na začatie konania, že došlo k odstúpeniu od uzavretej zmluvy o úvere, súd nebral do úvahy, nakoľko je mu z jeho činnosti a z obdobných konaní známe, že navrhovateľ túto skutočnosť tvrdí vo svojich obdobných návrhoch na začatie konania bez ohľadu na to, či sa táto skutočnosť zakladá na pravde alebo nie.

V čase uzavretia Dohody, teda dňa 10. 01. 2011 bol teda nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy okrem dvoch splátok (splatných dňa 10. 01. 2008 a dňa 10. 02. 2008) premlčaný. Premlčaný nebol nárok navrhovateľa na zaplatenie uvedených dvoch splátok. Odporca v Dohode písomne uznal právo navrhovateľa na zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru a na zaplatenie príslušenstva vo výške 150 eur. Toto právo by sa teda malo premlčať za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo (§§ 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka). Súd však pristúpil k posúdeniu platnosti tohto uznania a dospel k záveru, že platné nie je. Podľa súdu pre platnosť právneho úkonu je nevyhnutná prítomnosť vôle toho, kto tento právny úkon robí, vyvolať také následky, ktoré predpisy s takýmto jej prejavom spájajú. Súd dospel k záveru, že tu v tomto prípade vôľa odporcu uznať právo s účinkami v zmysle ust. § 100 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nie je.

Navyše súd dosiahnutie vyhlásenia o uznaní práva uzavretou Dohodou je nekalou obchodnou praktikou zo strany navrhovateľa v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Dohoda v bode 2 obsahuje ustanovenie o uznaní záväzku s uvedením jeho jednotlivých zložiek. V bode 3 nazvanom „Forma splatenia záväzku“ obsahuje ustanovenia o jednotlivých splátkach, o spôsobe

vykonávania splátok, o splátkovom kalendári, o povinnosti zaplatiť spolu s dlhom aj úroky z omeškania. Vyhlásenie odporcu, že vie o premlčaní dlhu a o jeho následkoch je obsiahnuté v poslednom odseku 3.1.

Odporca na pojednávaní konanom dňa 06. 02. 2013 sa vyjadril, že Dohodu uzavrel v aute pred domom. Túto Dohodu nemal čas si prečítať a nevedel o tom, že jeho dlh by mal byť o mesiac premlčaný. Vo svojom odvolaní proti vydanému rozsudku, doručenom súdu dňa 09. 05. 2013 sa odporca ďalej vyjadril, že navrhovateľ mu pri podpisovaní tejto dohody nevysvetlil jej účinky, jej uzavretie navrhovateľ prezentoval ako jediné možné riešenie, ako sa vyhnúť exekúcii. Navrhovateľ sa vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu, doručenému súdu dňa 15. 08. 2013 vyjadril, že odporca túto Dohodu uzavrel po oboznámení sa s jej obsahom a k jej uzavretiu nebol žiadnym spôsobom nútený. Tvrdenia odporcu o okolnostiach uzavretia tejto Dohody nevyvracal. Vo svojom „doplnení podania“, doručenom súdu dňa 25. 04. 2014 ďalej odporca uviedol, že pri uzatváraní tejto Dohody bol vyrušený z práce, uzavrel ju v časovej tiesni v priebehu 5 minút, nakoľko zástupca navrhovateľa sa ponáhlal k ďalšiemu klientovi. Na pojednávaní konanom dňa 12. 06. 2014 odporca zopakoval svoje tvrdenia o okolnostiach uzavretia tejto Dohody.

Vzhľadom na okolnosti uzavretia Dohody (tvrdenia odporcu, o ktorých navrhovateľ nepopieral, keď len uviedol, že odporca sa s obsahom Dohody oboznámil) a vzhľadom na jej znenie mal súd za preukázané, že nedošlo k platnému uznaniu práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, a to jednak z dôvodu, že tu chýba skutočná vôľa odporcu takýto právny úkon vykonať a jednak z dôvodu, že navrhovateľ dosiahol takéto uznanie nekalou obchodnou praktikou. Vôľa odporcu jednoznačne smerovala k uzavretiu Dohody, na základe ktorej bolo odporcovi umožnené splácať svoj dlh v splátkach. Za takýto prejav vôle navrhovateľ nekalou obchodnou praktikou skryl aj uznanie práva, ktorého následkom by bolo pretrhnutie plynutia premlčacej doby a jej opätovné 10-ročné plynutie. Odporca jednoznačne nemal úmysel vykonať takýto právny úkon. Vzhľadom na to, že súd nepovažoval uznanie práva navrhovateľa zo strany odporcu za platné, nedošlo k plynutiu novej premlčacej doby.

Nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy sa teda premlčal v 3-ročnej premlčacej dobe vo vzťahu k poslednej časti žalovanej sumy (k poslednej splátke poskytnutého úveru) plynúcej od 11. 02. 2008, teda najneskôr dňa 11. 02. 2011. Vzhľadom na to, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania na pošte dňa 20. 02. 2012, teda po uplynutí premlčacej doby, jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy je premlčaný, súd mu ho preto nemohol priznať a jeho návrh na začatie konania v plnom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), podľa ktorého súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho návrhu vyhovel, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O. s. p. ho zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania z titulu právneho zastupovania advokátom.

Uvádza, že dňa 10. 01. 2011 odporca podpísal Dohodu prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o splátkovom úvere č. 351605810 uzavretej dňa 28. 02. 2003 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. vo výške 1.213,90 eur a príslušenstvo čo do dôvodu a výšky. Predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Navrhovateľ poukázal aj na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Považoval za potrebné poukázať na rozdielnosť účinkov a rovnako aj rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky ustanovené v § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej

premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. To znamená ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal.

Podľa navrhovateľa tým, že odporca podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca Dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si túto v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s navrhovateľom predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach.

Navrhovateľ v súvislosti s platnosťou Dohody poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30. 10. 2013 a Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/35/2013 zo dňa 11. 03. 2014. Na podporu svojich tvrdení príkladmo poukázal aj na rozhodnutia iných krajských súdov.

Ďalej navrhovateľ nesúhlasil, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. 05. 2014. Bol názoru, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (prikázanie orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy /vrátane súdov/ ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania) dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1. Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných a práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

Podľa navrhovateľa aplikáciou ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do jeho majetkových práv. Súd aplikovaním porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR.

Odporca a vedľajší účastník na strane odporcu sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolačný súd podrobne preskúmal rozhodujúcu otázku, ktorá bola vo veci vznesená a to či v danom prípade došlo k uznaniu dlhu zo strany odporcu a či toto založilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby.

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom Dohody a výsluchom odporcu ako účastníka konania. Rozhodnutie, ktorým návrh navrhovateľa zamietol odôvodnil hlavne tým, že vzhľadom na okolnosti uzavretia Dohody (tvrdenia odporcu, o ktorých navrhovateľ nepopieral, keď len uviedol, že odporca sa s obsahom dohody oboznámil) a vzhľadom na jej znenie mal za preukázané, že nedošlo k platnému uznaniu práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, a to jednak z dôvodu, že tu chýba skutočná vôľa odporcu takýto právny úkon vykonať a jednak z dôvodu, že navrhovateľ dosiahol takéto uznanie nekalou obchodnou praktikou. Vôľa odporcu jednoznačne smerovala k uzavretiu dohody o splátkovom kalendári, na základe ktorej bolo odporcovi umožnené splácať svoj dlh v splátkach. Za takýto prejav vôle navrhovateľ nekalou obchodnou praktikou skryl aj uznanie práva, ktorého následkom by bolo pretrhnutie plynutia premlčacej doby a jej opätovné 10-ročné plynutie. Odporca jednoznačne nemal úmysel vykonať takýto právny úkon. Vzhľadom na to, že súd nepovažoval uznanie práva navrhovateľa zo strany odporcu za platné, nedošlo k plynutiu novej premlčacej doby.

Vychádzajúc z obsahu uvedenej dohody ako aj okolností za akých k jej uzavretiu došlo, aj odvolací súd považoval uznanie dlhu za právne neúčinné, pretože aj keď uznať možno aj premlčaný dlh uznávajúci prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, pričom v konaní nebolo preukázané, že odporca vedel o jeho premlčaní ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka.

Odvolačie rozhodnutie navrhovateľa, namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu čo do dôvodu a výšky, právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať znova (tentoraz v 10-ročnej premlčacej dobe). Ak však uznávajúci nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

Rovnako odvolací súd považoval za správne aj konštatovanie súdu o tom, že navrhovateľ v danom prípade využil odporcu ako slabšiu zmluvnú stranu a použil voči nemu nekalú obchodnú praktikú.

Na tomto mieste dodáva, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcom je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní Dohody boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa (§ 7 zákona o ochrane spotrebiteľa). Podľa odvolacieho súdu konanie odporcu by súd aproboval v prípade, ak by podnet na uzavretie Dohody vyšiel z jeho strany alebo síce zo strany navrhovateľa ale s poučením o následkoch uznania premlčaného záväzku. V danom prípade však k takému dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka nedošlo. Z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je tiež známe, že navrhovateľ v snahe reparovať pochybenie svoje, resp. pochybenie svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní návrhu včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutia návrhu, sofistikovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníka a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára ako listiny, ktorá má dlžníka uchrániť pred problémami, do tejto listiny inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu (samozrejme bez vysvetlenia dlžníkom). Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľia vítajú možnosť splácať dlh v splátkach, no je nečestné, ak sa zneužije kontraktčná situácia s cieľom predĺžiť premlčanie až na 10 rokov. Z toho hľadiska Dohoda ako nekalá obchodná praktika je aj neplatná.

Pokiaľ okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že na premlčanie prihlíadal z úradnej povinnosti v súlade s ust. § 5b zákona ochrane spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že označené ustanovenie zákona nadobudlo účinnosť dňa 01. 05. 2014, je normou procesnou, a preto ho okresný súd správne aplikoval v čase vydania súdneho rozhodnutia (03. 07. 2014). V danom prípade bolo povinnosťou okresného súdu zaoberať sa námietkou premlčania aj preto, že táto bola v konaní vznesená i samotným odporcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené bol odvolací súd toho názoru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, stotožnil sa s jeho skutkovým a právnym záverom a odôvodnením v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Z týchto dôvodov rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 224 ods. 4 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia totiž, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., (ako tomu bolo v danej veci) o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.